

Суб'єкт права на конституційну скаргу – Сивухін Григорій Сергійович – звернувся до Конституційного Суду України з клопотанням щодо перевірки на відповідність частині другій статті 130 Конституції України (конституційність):

1) частини першої статті 135 Закону України „Про судоустрій і статус суддів“ від 2 червня 2016 року № 1402–VIII (далі – Закон № 1402), згідно з якою *„Суддівська винагорода регулюється цим Законом та не може визначатися іншими нормативно-правовими актами“*;

2) частини третьої статті 119 Кодексу законів про працю України від 10 грудня 1971 року № 322–VIII (далі – Кодекс), відповідно до якої *„За працівниками, направленими для проходження базової військової служби, призваними на військову службу за призовом осіб офіцерського складу, військову службу за призовом під час мобілізації, на особливий період, військову службу за призовом осіб із числа резервістів в особливий період або прийнятими на військову службу за контрактом, у тому числі шляхом укладення нового контракту на проходження військової служби, під час дії особливого періоду на строк до його закінчення або до дня фактичного звільнення зберігаються місце роботи і посада на підприємстві, в установі, організації, фермерському господарстві, сільськогосподарському виробничому кооперативі незалежно від підпорядкування та форми власності і у фізичних осіб-підприємців, у яких вони працювали на час призову. Таким працівникам здійснюється виплата грошового забезпечення за рахунок коштів Державного бюджету України відповідно до Закону України „Про соціальний і правовий захист військовослужбовців та членів їх сімей“*.

Скаржник вважає, що внаслідок застосування приписів частини першої статті 135 Закону № 1402 та частини третьої статті 119 Кодексу порушено його „право на отримання суддівської винагороди як судді, який проходив службу по мобілізації без укладення контракту під час війни російської федерації проти України (частина друга статті 130 Конституції України, частина перша статті 135 Закону № 1402)“.